

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 29. Nicolaus II. Papa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

quo homo stupidus idiomate Italico significatur, per contemptum dederunt. Sæculum XI.
A.C. 1058.

Desiderio Abbate duobusque aliis Stephani X. Papæ Legatis Barri commodos ventos expectantibus, ut Constantinopolim solverent, sub noctem ante Dominicam Palmarum Monachi a monte Cassino advenientes nunciant, ad meliorem vitam transisse Pontificem, & totius Congregationis nomine rogant, ut sine mora reverteretur, ac Monasterii regimen susciperet. Desiderius, ubi illuxit, iter arripit, timens ne a Normannis detineretur, sed sine causa; nam potius Guischardus eorum Dux iter facienti prædarios & equos concessit. Itaque ad montem Cassinum pervenit summo mane in Festo Resurrectionis Domini, & ipsa die in possessionem Monasterii mittitur a Cardinali Humberto, qui, ut Schismaticorum insidias effugeret, Roma illuc diverterat. Chron. Cass.
l. III. c. 9. 10.

§. XXIX.

Nicolaus II. Papa.

Post reditum Hildebrandi, Legatione ad Imperatricem perfuncti, comperita Electione, quam aliqui Romæ clarum Stephani Papæ præceptum moliti fuerant, Florentiæ moram trahens, datis ad Romanos electionem Benedicti damnantes literis, cum eorum consensum

c. 13.

Sæculum XI. sum nulla addita conditione recepisset,
A.C. 1058. Papam elegit Gerardum, Episcopum Flo-

rentinum, in Regno Burgundiæ natum. (*)
 Hæc electio sine tumultu sub præsidio

Lamb. an. peracta, & Gerardus Nicolaus II. dictus.

1059. Inter hæc Optimates Romani, missis in
 Germaniam nunciis, Henrico Regi pro-
 mittunt, fidem se servaturos esse, qua se
 parenti ipsius obstrinxissent, ideo etiam
 se tamdiu distulisse electionem Summi
 Pontificis. Rogant, ut quem vellet Ro-
 mam Legatum mitteret, quippe per fa-
 ctionem hominum, contra Canones
 quemquam in Sacram Sedem intruden-
 tium, legitimam electionem Pontificis
 impediri non posse. Rex Proceribus ad
 consilium adhibitis Gerardi electionem
 Romanis Germanisque gratam ratam ha-
 buit, & Godefrido Principi, ut eum Ro-
 mam deduceret, præcepit.

Petrus Damiani super negotio du-
 III. *Epist. 4.* plicis hujus electionis a quodam Archi-
 episcopo consultus respondit in hunc
 modum: *Qui hodie Sacram Sedem tenet*
 (loquitur de Benedicto Antipapa) *Simo-*
niacus est, meo quidem judicio, nulla ra-
tione absolvendus; cum nobis, scilicet
omnibus Episcopis Cardinalibus reclaman-
tibus,

(*) Hic secundus est, qui Hildebrandi aucto-
 ritate ad Summi Pontificatus apicem pervenit.

tibus, & anathema frustra intorquentibus, Sæculum XI.
A.C.1058.
noctu factiose, & armatorum agmine te-
ctus in possessionem Sedis missus fuerit.

Deinde ejus fautores largitionibus rem
persici posse putarunt, pecunia in plebem
per omnia Urbis compita sparsa, in ædi-
bus passim malleorum ictus audiebantur, S. Petri Da-
miani Epi-
stola.
quibus nummi signabantur, S. Petri the-
saurus ad satiandam avaritiam Discipulo-

rum Simonis Magi exhauriebatur. Cum
vero ad causæ suæ defensionem dicat, quod
coactus fuerit Papa esse, quamvis id satis
exploratum non habeam, nolo id ipsum ta-
men absolute negare; nam homo iste tam
obtusum a natura ingenium accepit, ut
credi possit nescivisse, quid pro se amici
importuni molirentur. Noxius tamen
est, quia in luto, in quod eum aliorum con-
jecit malitia, propria voluntate hæret.

Sed nolo in enarranda ejus electione
longior esse. Dum vero nos Episcopi in
diversis locis latitamus, quidam Presbyter
Ecclesiæ Ostiensis, literarum tam rudis, ut
ne quidem alphabetum cognoscat, vi adhi-
bita a Satellitibus Satanæ abstrahitur, ad
eum, quem ipsi elegerant, in Sacram Se-
dem invebendum. Intelligis utique, vir
Jurisprudentiæ Canonice perite, hoc so-
lum adjunctum ad eos damnandos sufficere.
Si enim deponendus est Presbyter, qui mu-
nere Episcopi fungi ausus est, quid illi fa-
ciendum, quem hujusmodi Presbyter ordi-

Hist. Eccles. Tom. XIV. Uu na-

Sæculum XI. navit. Responderi potuisset; cum Joannes jam prius Episcopus Vellitrensis esset, non aliud opus fuisse, quam ut investiretur, quod Presbyter præstare poterat.

Petrus Damiani deinde refert Decretum Stephani Papæ, ne ante reditum Hildebrandi electio fieret, & de Gerardo subjungit: *Quod spectat ad Papam electum, hæc mea est de ipso opinio: est satis literatus, excitati ingenii, sine suspitione castus, in erogandis eleemosynis pius. Plura non addo, ne magis unius hominis laus, quam totius Ecclesiæ emolumentum mihi curæ esse videatur. Alter autem econtra, si vel unum, non dicam Psalmum, sed cujuscunque Homiliæ versiculum mihi valet exponere, victas manus do, ejusque pedes exosculor. Monuisti, ut secreto responsorias mitterem, ne in adversa incurrerem. Absit a me, ut in tali negotio aspera perpeti subterfugiam. Quin peto, ut epistola ista in publicum spargatur, sicque, quid de communi omnium Christianorum periculo sentiendum sit, omnibus notum fiat.*

Nicolaus II. Papa electus ad consilium adhibet Hildebrandum & Cardinales quærens, quid in causa Antipapæ agendum esse existimarent. Statutum, Concilium Sutrii, Patrimonii urbe, celebrandum esse, ad quod non solum Episcopi

scopi Thufciæ & Longobardiæ, sed etiam Sæculum XI.
 Godefridus Dux & Guibertus Cancellarius invitarentur. Et sine mora, quod A.C.1059.
 placuerat, executi sunt. Hujus Concilii *Gest. Rom. Pont. ap. Baro.*
 fama ad Antipapam perveniente, pœnitentia ductus, relicta Sacra Sede ad ædes proprias remeavit. Quod cum Nicolaus Papa percepisset, Cardinalibus iterum ad consilium vocatis, cum iisdem & Godefrido Duce Romam se contulit, sed placide, nullis armatis comitantibus. Agebatur vero annus millesimus quinquagesimus nonus, & mensis Januarius. Igitur Nicolaus Papa a Clericis populoque congruo honore Romæ exceptus Sacræ Sedi a Cardinalibus de more imponitur. Post paucorum dierum lapsum Joannes Antipapa amicorum consilio impulsus, Pontificis conspectum subit, ejus pedibus provolvitur sancte affirmans, se vim fuisse passum, non tamen negans, nec usurpatoris, nec perjuri notam plene a se amoliri posse. Papa latam in eum excommunicationis Censuram sustulit, ea conditione, ut ab Ecclesia S. Mariæ Majoris non discederet, ac ab Episcopatu & Presbyteratu depositus esset. Ita extinctum est Schisma; sed aliud Papam non modice affligebat, quod scilicet Præfecti a Pontificibus constituti Ducatum Romanum & Jura Ecclesiæ a se usurpata omnibus viribus sibi retinerent.